

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Lupus Episcopus Attilam, vt flagellum Dei, reuerens, dum patienter acceptat, euitat, nouâ arte superandi hostes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

urgeri se à quodam continue, qui sibi præcipiat, ut Romam vastet, quod & tandem sicit. Præceptum illud diuinum fuisse, non dubitant aucthores: & ad stipulantur diuinæ quoque litteræ, è quibus, alio loco, docebimus, à Domino exercituum bella provenire. Quod si ergo, Alarico teste, Deus nonnullis præcipit, ut alios persequantur, quid succensem obedientibus Deo præcipienti? Fugienti David Semei maledixerat. Abisai igitur regem defensurus & maledico caput amputaturus erat, quem David his verbis inhibuit: *Quid mihi & vobis est, filij Saruia? Dimittite eum, ut maledicat: Dominus enim præcepit ei, ut malediceret David: & quis est, qui audeat dicere: quare sic fecerit?* Nimirum non examinanda est causa, si constat de authore Deo, qui pro omni causa nobis esse debet; cum sit suprema rerum causa. Hac ergo Numinis voluntate, o quisquis aduersa pateris,

*Aquam memento rebus in omnibus
Seruare mentem.*

Horat. 2.
car. o. 2.

Hoc remedio ad patientiam instructus, & in flagella paratus fuit, eaque ipsa tanta animi præparatione flagellum à se suisque auertit S. Lupus Episcopus Trecensis. Attilæ Hunnorum Principi, eò cum exercitu venienti, sanctissimus Antistes habitu Pontificali indutus, cum tota Cleri multitudine, obuiam processit, & data, acceptaque salute, Attilam interrogauit, *Quisnam esset,* qui tot regibus deuictis, tot populis prostratis, tot euerfis urbibus, tot nationibus superatis, cuncta in sua poneret potestate? Cui Attila: *Ego, inquit, sum rex Hunnorum Attila, FLAGELLVM DEI.* Ad quæ Lupus: *Et quis est mortalium, qui Dei flagello resistet? Veni, igitur, Dei mei flagellum; illòq; utere, ut Deus concedit.* Ad quæ verba Barbarus, diuina utiq; voluntate, emollitus Trecensem urbem illæsam pertransiuit, quam priùs constituerat funditus delere. Enimuerò aiunt, cælesti virtute, tam totum exercitum, quam ipsum, velut cæcitate astrictum, nemine vllò conspecto, à porta vna, vsque ad alteram portam, per totam ciuitatem transisse. Quod etiam quondam, Elisæo orante, Syris euenit. Nimirum tanta est Numinis potentia, ut nemo possit resistere eius voluntati. Prudentiæ igitur est, & obedientissimæ subiectionis, de manu Dei, accipere, quod scias, ipsum velle. Neque citius eius ira placatur, quam si te pœnæ vltro offeras. Quemadmodum & parentes libenter culpam filijs condonant, quos vident delicta non excusa-

VIII.
Psal. 37.
Ex Petr. in
Catal. lib. 6.
cap. 1. & alijs
Baron. An.
451.

4. Reg. 6. 18.

Senec. lib. I.
epist. 98.

IX.
Albertus
Crantz. I 9.
Metrop. cap.
40.

re, sed ad ferulam, ingenuè ac sponte sua, se sistere paratos. Ita
*rectus atq; integer corrigit praua fortuna, & dura atq; aspera ferendi
scientia mollit;* immo mollit ipsum Deum punientem, qui poenæ loco sæpe accipit, patiendi voluntatem. Cur Deum non molliret, cum ipsos legamus homines pepercisse ijs, quos videbant à Deo fatis castigatos, ne vulnus nouum adderent factæ cicatrici?

Sic egit Mauritius Comes Cloemburgicus. à Bremensi ciuitate, multis contumelijs incensus: enimuerò, acceptis à magistratu litteris, quæ hostilia illi denunciarent. ad arma prouocatus, Hic vias publicas diu infederat, vt omnem vrbi comitatum intercluderet. Ventum est ad prælium. Pugna commissa. Bremenses magna clade afflicti atque fugati sunt. Secutus est fugientes victor exercitus. Ad confinia ciuitatis vbi accessit, contra omnem belli morem, vidit portas ciuitatis apertas, neque ab vlllo milite custoditas. Misit speculatum, qui tantæ negligentiae causam indagarent. Illi, cum tripudio, retulerunt, penes Mauritium esse, si vellet, tota vrbe potiri; ciuium, desperata salute, domi se quemq; tenere, quòd adèd immaniter pestis, vrbe tota, grassaretur. Ad narrationem hanc Mauritius altum ingemuit dicens: *Quia Rex supernus illam oppugnat urbem, nolo, vt accedat afflicti à Deo afflictio nostra. Multa mihi incunda, in hac vrbe, fuerunt: si modo dissidemus, redibit aliquando tranquillitas & reconciliatio: retrahamus ab illis manus, quos castigat serius rerum arbiter Deus, ne & in nos serpat contagio. Ita reduxit exercitum vir, qui eius vrbs videretur dignus imperio, quòd tam benigno fuit animo in afflictam. Post aliquot autem dies, pax, inter Mauritium & Bremenses sancita est.* Agnouit itaque Mauritius, non à Fortuna, sed à summo rerum Governatore, pestem vrbi immissam, atq; ea propter nolebat infestare humana manu, quos videbat diuina correctione verberatos. Adèd prodest, nò tantum patientibus mala, sed etiam spectantibus, agnoscere malorum, quæ hominibus incidunt, Deum authorem, quo imperante, & velut signum dante, vel in arma mittuntur, vel ab armis discedunt. Optarem hanc cogitationem ijs, quorum animus vindictæ sitientissimus nullis potest miserijs, nullis inimici infortunijs satiari. Ridet, quoties vident illum flere; & in tristitia illius gaudent; si ardet aduersarij domus, pro aqua, oleum affundunt; si amisit pallium, rapiunt illi etiam indusium; si casu pedem fregit, caput illi diffractum esse vellent; denique si è vita est subla-